

Arrest

nr. 162 456 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Wazirdaan, Khyber Agency, Pakistan. U zou afkomstig zijn uit een rijke familie. Uw oom zou een stamverantwoordelijke geweest zijn. Hij zou door de Taliban vermoord zijn. De Taliban zou uw familie al een tijdje viseren. Zo wilden zij jullie huis bezetten daar dit langs de route lag die de NAVO nam naar Afghanistan. Jullie zouden bescherming gevraagd en verkregen hebben van de autoriteiten. Er zou een wachtpost bij uw huis geplaatst zijn, maar deze werd aangevallen. In september 2014 zou u naar Italië gereisd zijn op een vals paspoort. U zou België bezocht hebben. In januari 2015 zou u teruggekeerd zijn naar Pakistan, waarna u met vrienden op reis ging naar Kashmir. In het voorjaar van 2015 zou uw broer beschoten zijn

door de Taliban. Enkele dagen later zou hij overleden zijn ten gevolge van zijn verwondingen. U vermoedt dat uw familie uw broer verraden heeft. U zou gehuwd zijn, maar uw familie zou de grond van uw echtgenote willen hebben. U zou ov er land naar België gereisd zijn, waar u op 08 juni 2015 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: foto's, uw identiteitskaart, uw studentenkaart, uw domiciliering, een attestering van een aanval, kranten, internetartikels, info ivm de dood van uw oom, een overlijdensakte van uw broer en röntgenfoto's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers dusdanig veel ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het geheel van uw beweringen.

Zo bestaat er vooreerst zeer veel onduidelijkheid over uw vertrek uit Pakistan, uw reisroute en uw eerdere verblijf in Europa. Bij aanvang van uw gehoor verklaarde u nog duidelijk dat toen u Pakistan op 19 april 2015 verliet, dit de allereerste keer ooit was dat u Pakistan verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 2). Wat meer is, u gaf aan dat u buiten uw studies in Peshawar en eens een bezoek aan Murree, Punjab, nooit elders in Pakistan verbleven heeft. Dit komt echter duidelijk niet overeen met de inhoud van uw Facebookpagina (FB). U met deze pagina geconfronteerd, gaf aan dat het om uw Facebook account ging. U er hierna algemeen op gewezen dat uw verklaringen niet overeenstemden met de inhoud van uw FB, gaf aan dat alle inhoud op uw FB gelogen zou zijn; zo zou u tijdens uw reis over land naar België, langs Italië gekomen zijn waar u foto's nam die u postte. U nogmaals op de contradicties gewezen, paste uw verklaringen aan; u zou toch al eerder in Italië geweest zijn en dit van september 2014 tot januari 2015. U er op gewezen dat dit niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u Pakistan voor de eerste maal ooit verlaten heeft in april 2015, probeerde een draai te geven aan uw verklaringen door te beweren dat u dacht dat het over uw paspoort zou gaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Echter was de vraag duidelijk en heeft u ze simpelweg niet naar waarheid wensen te beantwoorden. Ook bleek uit uw FB dat u in november 2014 al eens in België, meerbepaald te Geraardsbergen, was, iets dat u ook beaamde; u zou hier een vriend bezocht hebben. Wat er ook van zij, u heeft indertijd in 2014, noch in Italië, noch in België asiel aangevraagd, ondanks uw bewering dat uw oom al in 2012 vermoord werd. Dit breekt verder de ernst van uw asielaanvraag af. U verklaarde in 2014 op en neer gereisd te zijn tussen Pakistan en Italië met behulp van een vals paspoort, maar dit is een loze bewering die u niet kon staven. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw paspoort achterwege houdt, waarschijnlijk omdat de aanwezige stempels en visums niet overeenstemmen met uw verklaringen. Ook uit uw FB pagina blijkt dat u terugkeerde naar Pakistan, waarna u met enkele vrienden een plezierreisje maakte naar Kashmir, iets dat u opnieuw beaamde (gehoorverslag CGVS p. 6).

U verklaarde dat uw broer H(...) N(...) hierna in april 2015 vermoord werd. Hier kan echter opnieuw weinig geloof aan worden gehecht, hoewel het een kernelement van uw asielrelaas uitmaakt. Op uw FB staat een foto uit uw jeugd, waar bij links staan naar de FB-pagina's van uw beide broers. Uit de FB van uw broer H(...) N(...) blijkt dat deze in mei 2015 in Finland was. Wat meer is, u heeft op 26 juli 2015 nog gereageerd op een post van hem, waarbij u hem aanspreekt met "big-bro". Alles wijst er dan ook op dat het goed gaat met uw broer die duidelijk nog in leven is. U hiermee geconfronteerd, beweerde dat uw zus deze FB gebruikte om met u te chatten. Daar het not done is voor vrouwen om op FB te chatten met anderen, houdt u de schijn op door haar aan te spreken met "big bro" (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Deze verklaring is onaannemelijk. Ten eerste weten de mensen dat uw broer dood zou moeten zijn, waardoor het bevreemdend zou overkomen dat u hem nog zou aanspreken. Ten tweede reageren ook andere mannen op de posts van uw "zus", wat ook onaannemelijk is als uw broer echt dood was. De mannen die reageren zouden immers ook van zijn dood weten (vrienden, familie). Ter ondersteuning van de dood van uw broer legde u enkele foto's, röntgenfoto's en een overlijdensakte voor. De foto's zijn nietszeggend en het CGVS kan niet weten waar, wanneer en onder welke omstandigheden ze genomen werden; hetzelfde kan gezegd worden over de röntgenfoto's. De overlijdensakte komt niet authentiek over. Zo werd ze in het Engels opgesteld, wat een gesolliciteerd karakter benadrukt en staat er geen naam op van de uitvaardigende arts. Uw bewering een vrees voor vervolging te kennen wegens de dood van uw broer is ongeloofwaardig.

Voorts gaf u ook aan dat een vrees kende voor enkele neven die achter de grond van uw echtgenote zaten, een conflict dat al langer in de familie sluimert daar zelfs uw grootvader hierdoor omgekomen was. Ook dit element is om verschillende redenen ongeloofwaardig. Vooreerst maakte u geen melding van dit probleem voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ten tweede verklaarde u voor de DVZ dat de naam van uw echtgenote Z(...) N(...) is, waar u voor het CGVS beweerde dat haar volledige naam

T(...) is (gehoorverslag CGVS p. 3). U gewezen op deze contradictie, beweerde tijdens uw gehoor voor de DVZ in de war geweest te zijn zodat u aldaar de nama van uw schoonzus gegeven zou hebben. Een weinig aannemelijke verklaring daar u op DVZ dezelfde huwelijksdatum van uw huwelijk gaf als voor het CGVS. Bovendien is het eigenaardig te noemen, dat iemand zijn eigen echtgenote zou verwarren met zijn schoonzus. Ten derde werd vastgesteld dat u volgens uw FB reeds in 2013 gehuwd zou zijn met een meisje wiens bijnaam "Lucky Parkha" is. U gaf aan dat zij enkel een vriendin was, niet uw echtgenote. Ten vierde verklaarde u voor het CGVS, wanneer u achter een huwelijksakte als bewijs van uw huwelijk gevraagd werd beweert u dat deze niet gemaakt werd. U er op gewezen dat u voor de DVZ had laten optekenen dat uw huwelijk een wettelijk huwelijk was en dat uw huwelijksakte nog in Pakistan lag, wijzigde gewoon uw verklaringen, u wist uw huwelijksakte gewoon niet liggen (gehoorverslag CGVS p. 6). Dit alles komt uiterst ongeloofwaardig over. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw huwelijk, noch aan de problemen, die u hierdoor gekend zou hebben.

Ook uw bewering dat u hierna over land Pakistan ontvlucht zou zijn is volledig ongeloofwaardig. Ten eerste kan u geen enkel bewijs van deze beweerde route voorleggen. Ten tweede past u geregeld uw verklaringen aan wat betreft het moment dat u in België aangekomen zou zijn. Waar u bij aanvang van uw gehoor nog beweerde op 7 of 8 juni 2015 terug in België aangekomen te zijn, paste u dit later weer aan, u zou al in mei 2015 in België toegekomen zijn. U gevraagd om een exacte datum kwam niet verder dan een tweetal weken voor uw asielaanvraag. Ten derde blijkt opnieuw dat uw verklaringen niet overeen stemmen met uw FB gegevens. Zo had u in september 2014 gepost dat u een vlucht nam van Islamabad naar Milaan, iets dat volgens u overeenstemde met de werkelijkheid. Echter op 24 maart 2015 plaatste u opnieuw een post dat u op weg was van Pakistan naar Milaan (wat er op wijst dat u opnieuw een vlucht nam), maar volgens u zou het deze maal een leugen zijn. Ook de vaststelling dat u volgens uw FB al minstens in april 2015 in België was, zou volgens u een leugen zijn. Dit is gezien de eerder vaststellingen over wat al dan niet gelogen was op uw FB, totaal ongeloofwaardig. Ook is het bevreemdend dat u tijdens uw reis over land naar Europa, wat bekend staat als een zeer zware en moeilijke reis, blijkbaar de hele tijd toegang had tot het internet waardoor u foto's en andere zaken kon plaatsen op uw FB. Alles wijst er dan ook op dat u gewoon legaal naar Europa reisde en dat u al enkele maanden voor uw asielaanvraag in België was. Dit alles ondermijnt verder de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daar elk van de kernelementen van uw verklaringen (vertrek en reis naar Europa, eerder verblijf met mogelijkheid tot asielaanvraag in Europa, dood broer, vrees neven echtgenote) onwaar werd bevonden, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering een vrees voor vervolging te moeten koesteren. Dit alles ondermijnt logischerwijze ook uw bewering dat uw oom in het verleden vermoord werd en uw bewering dat jullie huis door de Taliban geïsoleerd werd. U legde ter ondersteuning van deze bewering documenten voor, maar gezien u de dood van uw broer al probeerde te ondersteunen met ongeloofwaardige documenten, mag de authenticiteit van deze documenten met een korrel zout genomen worden, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat elk soort document vervalst kan worden in Pakistan. De vaststelling dat deze documenten die ter ondersteuning van deze incidenten dienen in het Engels opgesteld werden, benadrukken enkel het gesolliciteerde karakter er van. Ook kunt u de familieband tussen u en Malik Taj, het slachtoffer van de aanslag in 2012 niet aannemelijk maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het

grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die hoogopgeleid is en meerder talen spreekt. Bovendien gaf u zelf aan van zeer rijke afkomst te zijn, waardoor u over alle modaliteiten die u maar wenste kon beschikken. Tevens gaf u aan wegens uw rijkdom in staat te zijn om eender waar in Pakistan te gaan wonen. Dit bleek ook uit uw FB, waar u aangaf op verschillende plekken in Pakistan gewoond te hebben, oa Lahore en Murree in Punjab.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten wijzen op uw identiteit die vaststaat. De authenticiteit van enig document dat u neerlegde ter ondersteuning van een ongelooftwaardig relaas, kan betwijfeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de zorgvuldigheidsplicht”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4 In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers dusdanig veel ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het geheel van uw beweringen.

Zo bestaat er vooreerst zeer veel onduidelijkheid over uw vertrek uit Pakistan, uw reisroute en uw eerdere verblijf in Europa. Bij aanvang van uw gehoor verklaarde u nog duidelijk dat toen u Pakistan op 19 april 2015 verliet, dit de allereerste keer ooit was dat u Pakistan verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 2). Wat meer is, u gaf aan dat u buiten uw studies in Peshawar en eens een bezoek aan Murree, Punjab, nooit elders in Pakistan verbleven heeft. Dit komt echter duidelijk niet overeen met de inhoud van uw Facebookpagina (FB). U met deze pagina geconfronteerd, gaf aan dat het om uw Facebook account ging. U er hierna algemeen op gewezen dat uw verklaringen niet overeenstemden met de inhoud van uw FB, gaf aan dat alle inhoud op uw FB gelogen zou zijn; zo zou u tijdens uw reis over land naar België, langs Italië gekomen zijn waar u foto's nam die u postte. U nogmaals op de contradicties gewezen, paste uw verklaringen aan; u zou toch al eerder in Italië geweest zijn en dit van september 2014 tot januari 2015. U er op gewezen dat dit niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u Pakistan voor de eerste maal ooit verlaten heeft in april 2015, probeerde een draai te geven aan uw verklaringen door te beweren dat u dacht dat het over uw paspoort zou gaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Echter was de vraag duidelijk en heeft u ze simpelweg niet naar waarheid wensen te beantwoorden. Ook bleek uit uw FB dat u in november 2014 al eens in België, meerbepaald te Geraardsbergen, was, iets dat u ook beaamde; u zou hier een vriend bezocht hebben. Wat er ook van zij, u heeft indertijd in 2014, noch in Italië, noch in België asiel aangevraagd, ondanks uw bewering dat uw oom al in 2012 vermoord werd. Dit breekt verder de ernst van uw asielaanvraag af. U verklaarde in 2014 op en neer gereisd te zijn tussen Pakistan en Italië met behulp van een vals paspoort, maar dit is een loze bewering die u niet kon staven. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw paspoort achterwege houdt, waarschijnlijk omdat de aanwezige stempels en visums niet overeenstemmen met uw verklaringen. Ook uit uw FB pagina blijkt dat u terugkeerde naar Pakistan, waarna u met enkele vrienden een plezierreisje maakte naar Kashmir, iets dat u opnieuw beaamde (gehoorverslag CGVS p. 6).

U verklaarde dat uw broer H(...) N(...) hierna in april 2015 vermoord werd. Hier kan echter opnieuw weinig geloof aan worden gehecht, hoewel het een kernelement van uw asielrelaas uitmaakt. Op uw FB staat een foto uit uw jeugd, waar bij links staan naar de FB-pagina's van uw beide broers. Uit de FB van uw broer H(...) N(...) blijkt dat deze in mei 2015 in Finland was. Wat meer is, u heeft op 26 juli 2015 nog gereageerd op een post van hem, waarbij u hem aanspreekt met “big-bro”. Alles wijst er dan ook op dat het goed gaat met uw broer die duidelijk nog in leven is. U hiermee geconfronteerd, beweerde dat uw

zus deze FB gebruikte om met u te chatten. Daar het not done is voor vrouwen om op FB te chatten met anderen, houdt u de schijn op door haar aan te spreken met "big bro" (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Deze verklaring is onaannemelijk. Ten eerste weten de mensen dat uw broer dood zou moeten zijn, waardoor het bevreemdend zou overkomen dat u hem nog zou aanspreken. Ten tweede reageren ook andere mannen op de posts van uw "zus", wat ook onaannemelijk is als uw broer echt dood was. De mannen die reageren zouden immers ook van zijn dood weten (vrienden, familie). Ter ondersteuning van de dood van uw broer legde u enkele foto's, röntgenfoto's en een overlijdensakte voor. De foto's zijn nietszeggend en het CGVS kan niet weten waar, wanneer en onder welke omstandigheden ze genomen werden; hetzelfde kan gezegd worden over de röntgenfoto's. De overlijdensakte komt niet authentiek over. Zo werd ze in het Engels opgesteld, wat een gesolliciteerd karakter benadrukt en staat er geen naam op van de uitvaardigende arts. Uw bewering een vrees voor vervolging te kennen wegens de dood van uw broer is ongeloofwaardig.

Voorts gaf u ook aan dat een vrees kende voor enkele neven die achter de grond van uw echtgenote zaten, een conflict dat al langer in de familie sluimert daar zelfs uw grootvader hierdoor omgekomen was. Ook dit element is om verschillende redenen ongeloofwaardig. Vooreerst maakte u geen melding van dit probleem voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ten tweede verklaarde u voor de DVZ dat de naam van uw echtgenote Z(...) N(...) is, waar u voor het CGVS beweerde dat haar volledige naam T(...) is (gehoorverslag CGVS p. 3). U gewezen op deze contradictie, beweerde tijdens uw gehoor voor de DVZ in de war geweest te zijn zodat u aldaar de nama van uw schoonzus gegeven zou hebben. Een weinig aannemelijke verklaring daar u op DVZ dezelfde huwelijksdatum van uw huwelijk gaf als voor het CGVS. Bovendien is het eigenaardig te noemen, dat iemand zijn eigen echtgenote zou verwarren met zijn schoonzus. Ten derde werd vastgesteld dat u volgens uw FB reeds in 2013 gehuwd zou zijn met een meisje wiens bijnaam "Lucky Parkha" is. U gaf aan dat zij enkel een vriendin was, niet uw echtgenote. Ten vierde verklaarde u voor het CGVS, wanneer u achter een huwelijksakte als bewijs van uw huwelijk gevraagd werd beweert u dat deze niet gemaakt werd. U er op gewezen dat u voor de DVZ had laten optekenen dat uw huwelijk een wettelijk huwelijk was en dat uw huwelijksakte nog in Pakistan lag, wijzigde gewoon uw verklaringen, u wist uw huwelijksakte gewoon niet liggen (gehoorverslag CGVS p. 6). Dit alles komt uiterst ongeloofwaardig over. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw huwelijk, noch aan de problemen, die u hierdoor gekend zou hebben.

Ook uw bewering dat u hierna over land Pakistan ontvlucht zou zijn is volledig ongeloofwaardig. Ten eerste kan u geen enkel bewijs van deze beweerde route voorleggen. Ten tweede past u geregeld uw verklaringen aan wat betreft het moment dat u in België aangekomen zou zijn. Waar u bij aanvang van uw gehoor nog beweerde op 7 of 8 juni 2015 terug in België aangekomen te zijn, paste u dit later weer aan, u zou al in mei 2015 in België toegekomen zijn. U gevraagd om een exacte datum kwam niet verder dan een tweetal weken voor uw asielaanvraag. Ten derde blijkt opnieuw dat uw verklaringen niet overeen stemmen met uw FB gegevens. Zo had u in september 2014 gepost dat u een vlucht nam van Islamabad naar Milaan, iets dat volgens u overeenstemde met de werkelijkheid. Echter op 24 maart 2015 plaatste u opnieuw een post dat u op weg was van Pakistan naar Milaan (wat er op wijst dat u opnieuw een vlucht nam), maar volgens u zou het deze maal een leugen zijn. Ook de vaststelling dat u volgens uw FB al minstens in april 2015 in België was, zou volgens u een leugen zijn. Dit is gezien de eerder vaststellingen over wat al dan niet gelogen was op uw FB, totaal ongeloofwaardig. Ook is het bevreemdend dat u tijdens uw reis over land naar Europa, wat bekend staat als een zeer zware en moeilijke reis, blijkbaar de hele tijd toegang had tot het internet waardoor u foto's en andere zaken kon plaatsen op uw FB. Alles wijst er dan ook op dat u gewoon legaal naar Europa reisde en dat u al enkele maanden voor uw asielaanvraag in België was. Dit alles ondermijnt verder de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daar elk van de kernelementen van uw verklaringen (vertrek en reis naar Europa, eerder verblijf met mogelijkheid tot asielaanvraag in Europa, dood broer, vrees neven echtgenote) onwaar werd bevonden, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering een vrees voor vervolging te moeten koesteren. Dit alles ondermijnt logischerwijze ook uw bewering dat uw oom in het verleden vermoord werd en uw bewering dat jullie huis door de Taliban geïsoleerd werd. U legde ter ondersteuning van deze bewering documenten voor, maar gezien u de dood van uw broer al probeerde te ondersteunen met ongeloofwaardige documenten, mag de authenticiteit van deze documenten met een korrel zout genomen worden, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat elk soort document vervalst kan worden in Pakistan. De vaststelling dat deze documenten die ter ondersteuning van deze incidenten dienen in het Engels opgesteld werden, benadrukken enkel het gesolliciteerde karakter er van. Ook kunt u de familieband tussen u en Malik Taj, het slachtoffer van de aanslag in 2012 niet aannemelijk maken.

(...)

De overige door u neergelegde documenten wijzen op uw identiteit die vaststaat. De authenticiteit van enig document dat u neerlegde ter ondersteuning van een ongelooftwaardig relaas, kan betwijfeld worden.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

In zijn verzoekschrift beweert verzoeker er spijt van te hebben dat hij niet onmiddellijk open is geweest over zijn eerdere reis naar Europa en geeft hij aan dat hij meende dat deze reis geen verband hield met zijn asielaanvraag en dus ook niet van belang was. Hij zou bovendien slechte raadgevers hebben gehad die hem vertelden de zaken niet onnodig ingewikkeld te maken. Verzoeker is tevens van mening dat na zijn confrontatie met de Facebookgegevens niet meer gesproken kan worden van een ernstig verhoor. Hij zou daardoor immers zijn kluts helemaal zijn kwijtgeraakt waardoor hij is beginnen panikeren en hij de situatie erger maakte.

De Raad wijst er verzoeker evenwel op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat waar verzoeker tijdens zijn gehoor aanvankelijk verklaarde Pakistan vóór april 2015 nooit te hebben verlaten, hij uiteindelijk na confrontatie met gegevens van zijn Facebook-profiel toegeeft van september 2014 tot januari 2015 in Italië te hebben verbleven (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 5, 6). Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoeker dan ook niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in de periode voorafgaand aan 19 april 2015, de dag waarop hij Pakistan verklaarde te hebben verlaten, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Dat verzoeker zou gedacht hebben dat dit verblijf in Europa niet van belang was voor de beoordeling van zijn nood aan bescherming en dat hem zou zijn aangeraden de zaken niet onnodig ingewikkeld te maken, doet hieraan geen enkele afbreuk. De Raad ziet bovendien niet in waarom niet langer sprake zou zijn van een ernstig gehoor nadat een kandidaat-vluchteling die valse verklaringen aflegt op een gegeven moment door de mand valt en daardoor moeite heeft om zich staande te houden doorheen de rest van zijn gehoor.

Verzoeker erkent dat hij in 2014 al naar België was gekomen maar toen nog niet vreesde voor zijn leven. Hij meent dat hij het eigenlijke doelwit was toen zijn broer werd vermoord en dan ook niet anders kon dan te vluchten. De Raad wijst er op dat verzoeker de moord op zijn broer H. N. in april 2015 niet aannemelijk heeft gemaakt en verwijst naar de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Dat de Facebookpagina van verzoekers overleden broer in werkelijkheid zou worden gebruikt door zijn zus en dat het gebruikelijk zou zijn dat beschermde vrouwen geen eigen Facebookpagina hebben, is een loze verklaring die wordt tegengesproken door de reacties op berichten gepost door H. N. (stuk 12, landeninformatie, Facebook). Dat niemand van de reagerende vrienden of familieleden op de hoogte zou zijn van de dood van H. N. is niet aannemelijk. De Raad treedt verzoeker niet bij waar hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat zijn overleden broer in Finland zou verblijven. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat uit de Facebookpagina van H. N. blijkt dat hij in mei 2015 in Finland was.

Dat verzoeker soms op Facebook valse berichten postte om zijn belagers te misleiden is eveneens een loze verklaring die verzoeker geenszins aannemelijk maakt, mede gelet op het feit dat hij geen consistente verklaringen aflegde over wat al dan niet gelogen was op Facebook (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 7, 8).

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij opwerpt dat er onvoldoende aandacht zou zijn besteed aan de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht in 2015. Verzoeker doet immers geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze stelt: “(...) Daar elk van de kernelementen van uw verklaringen

(vertrek en reis naar Europa, eerder verblijf met mogelijkheid tot asielaanvraag in Europa, dood broer, vrees neven echtgenote) onwaar werd bevonden, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering een vrees voor vervolging te moeten koesteren. Dit alles ondermijnt logischerwijze ook uw bewering dat uw oom in het verleden vermoord werd en uw bewering dat jullie huis door de Taliban gevisieerd werd. (...)". Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven te formuleren en verzoeker geeft thans niet aan dat er elementen zijn die hij tijdens zijn gehoor niet heeft kunnen vermelden, zodat de Raad niet inziet waarom verzoeker andermaal zou moeten worden gehoord.

Met betrekking tot de verklaring van het Khyber Teaching Hospital te Peshawar dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (SRB "*Pakistan – Corruptie en documentenfraude*" van 9 maart 2012) blijkt dat in Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Wat betreft de documenten die verzoeker ter terechtzitting bij zijn aanvullende nota voegde moet worden opgemerkt dat dit allen fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het weze herhaald dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.5 Verzoeker maakt, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6 De Raad stelt net zo min als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afkomst van verzoeker uit het noordwesten van Pakistan ter discussie en erkent eveneens op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

2.7 Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt

tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: “(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die hoogopgeleid is en meerder talen spreekt. Bovendien gaf u zelf aan van zeer rijke afkomst te zijn, waardoor u over alle modaliteiten die u maar wenste kon beschikken. Tevens gaf u aan wegens uw rijkdom in staat te zijn om eender waar in Pakistan te gaan wonen. Dit bleek ook uit uw FB, waar u aangaf op verschillende plekken in Pakistan gewoond te hebben, oa Lahore en Murree in Punjab. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)”.

Verzoekers verwijzing naar twee welbepaalde zinnen uit de COI Focus “Pakistan – Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht” van 7 augustus 2015, omtrent de situatie van IDP's in Pakistan, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekende partij suggereren. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar haar land van herkomst in mensonwaardige omstandigheden zal moeten leven.

De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat men duidelijk kan horen dat verzoeker geen moedertaalspreker is van het Urdu een beletsel zou kunnen zijn om zich succesvol te vestigen in één van de provincies die onder het vestigingsalternatief vallen. Dat verzoeker in de andere regio's van Pakistan zal worden gevisieerd omwille van zijn welgesteldheid of etnische afkomst is een speculatieve bewering die geenszins wordt gestaafd. Het gegeven dat bepaalde niet-staatsactoren soms over contacten beschikken met invloedrijke staatsactoren en aldus soms in staat zijn om ook in regio's die buiten hun directe invloedssfeer vallen op te treden, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker buiten zijn regio van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus “Pakistan. Security Situation” van 16 juni 2015 dat werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hoewel de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden ‘targeted killings’. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen

betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de 'civil society'. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel Pck drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Overstromingen kunnen niet gezien worden als een situatie zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk doet aan bovenstaande analyse. Waar verzoeker opwerpt dat in verschillende dossiers betreffende inwoners uit het noordwesten van Pakistan recent subsidiaire bescherming zou zijn toegekend, wijst de Raad erop dat het de taak van de commissaris-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal dient hierbij geen vergelijking te maken met de toekenning van subsidiaire bescherming in andere individuele gevallen dan dat van verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de voormelde plaatsen over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift dat zijn dossier zou worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal "teneinde minstens een grondig en recent onderzoek te voeren naar het interne vluchtalternatief". Hij wenst tevens een nieuw verhoor "teneinde de vluchtmotieven ten gronde te

bevragen" en een onderzoek naar de dood van verzoekers broer, H. N. door simpele navraag bij het Khyber Teaching Hospital te Peshawar. Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF